

Памъ отиде

1866 г.

Срѣдъ нощъ е още, всичко спит,
 Не се е ни проспало;
 На ранни утрени магли
 Непукало клепало.

Срѣдъ гробища са мѣ съди,
 Съсъ чувства назрачени.

И мори се самъ си и бди
Единъ уединенъ.

Поезъ, жива злосесѣна,
 Безъ радостъ, безъ надежда,
 За свойъ мила бащина
 Той тѣжи и наредѣна.

Блещука слабо и мързѣди
 Загасва на нѣщо;

А зой посъркѣлъ отъ бди,
 Отъ скърби отъ тежѣло,

Стои безгласенъ каѣо гробъ;
 На усѣни урѣс усѣбѣна,
 Но не безѣна каѣъ на робъ,
 А гладна верѣ мрътвѣна.....

Ако да пита би домиѣлъ

